

Лимарь Ірина Володимирівна,
аспірантка кафедри цивільного процесу,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, Україна, м. Харків
e-mail: 0664052710@ukr.net
ORCID 0000-0002-2481-4899

doi: 10.21564/2414–990x.143.143333
УДК 347.952

РЕФОРМА СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ: ПЕРЕДУМОВИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Окреслено сучасний стан розвитку виконавчого провадження в Україні, досліджено основні новели законодавства щодо примусового виконання судових рішень у цивільному судочинстві України, зміни в організації роботи органів державної виконавчої служби, впровадження зарубіжного доступу та адаптація процедури примусового виконання судових рішень до європейських стандартів, які впливають на взаємодію судових органів та органів примусового виконання судових рішень. Розглянуто новели цивільного процесуального законодавства у виконавчому провадженні у зв'язку із набранням чинності нової редакції ЦПК України, Закону України «Про виконавче провадження», «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та інших нормативно-правових актів в рамках судової реформи.

Ключові слова: виконавче провадження; державні виконавці; приватні виконавці; примусове виконання рішень; новели виконавчого провадження; недоліки виконавчого провадження; єдиний електронний реєстр боржників; стягувач; боржник; виконавець.

Лымарь И. В., аспирантка кафедры гражданского процесса, Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина, г. Харьков.
e-mail : 0664052710@ukr.net ; ORCID 0000-0002-2481-4899

Реформа системы исполнения судебных решений: предпосылки и перспективы развития

В статье исследуются проблемы института исполнения судебных решений, новации института принудительного исполнения решений в Украине, их преимущества и недостатки. Рассматриваются новеллы гражданского процессуального законодательства в исполнительном производстве в связи со вступлением в силу новой редакции ГПК Украины, Закона Украины «Об исполнительном производстве», «Об органах и лицах, осуществляющих принудительное исполнение судебных решений и решений других органов» и других нормативно-правовых актов в рамках судебной реформы.

Ключевые слова: исполнительное производство; государственные исполнители; частные исполнители; принудительное исполнение решений; новеллы исполнительного производства; недостатки исполнительного производства; единый электронный реестр должников; взыскатель; должник; исполнитель.

Вступ. Актуальність дослідження обумовлюється пошуком оптимальних моделей підвищення ефективності виконання судових рішень у цивільних справах. Належне та своєчасне виконання судових рішень є суттєвим елементом ефективного функціонування судової системи і системи органів державної влади в цілому, складовою права на справедливий суд та разом із цим нерозривно пов'язане з правом кожної людини на судовий захист та відновлення порушених прав. Однак реалізація суб'єктивного права на судовий захист нерідко ускладнюється чималою кількістю невиконаних рішень судів, порушенням строків виконавчого провадження. У той же час прийняття нових законодавчих актів, які внесли чимало змін у сферу виконавчого провадження, по-новому актуалізують дослідження, присвячені примусовому виконанню рішень, проблематиці невиконання, несвоєчасного виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, взаємовідносин суду та органів примусового виконання рішень, у дослідженні і аналізі суті яких полягає актуальність теми.

Стан дослідження. Проблемні питання правового регулювання примусового виконання судових рішень, питання ефективності роботи органів та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень, тією чи іншою мірою досліджувалися такими відомими вченими-процесуалістами, як М. Г. Авдюков (M. G. Avdyukov), Ю. В. Білоусов (U. V. Bilousov), В. А. Бігун (V. A. Bigun), С. С. Бичкова (S. S. Bichkova), Д. Х. Валєєв (D. Kh. Valyev), Є. В. Васьковський (Є. V. Vaskovsky), М. А. Вікут (M. A. Vikut), М. А. Гурвич (M. A. Gurvich), К. В. Гусаров (K. V. Gusarov), В. В. Комаров (V. V. Komarov), В. М. Притуляк (V. M. Pritulyak), В. І. Тертишніков (V. I. Terticshnikov), М. К. Треушніков (M. K. Treoushnikov), С. Я. Фурса (S. Ya. Fursa), М. Й. Штефан (M. J. Stefan), Є. О. Харитонов (Є. O. Kharitonov), О. І. Харитонова (O. I. Kharitonova), С. В. Щербак (S. V. Shcherbak), М. К. Юков (M. K. Yukov), С. О. Якимчук (S. O. Yakimchuk) та іншими вітчизняними і зарубіжними науковцями.

Метою статті є розгляд новел, переваг та недоліків функціонування інституту виконавчого провадження та удосконалення ефективності судової влади в Україні.

Вклад основного матеріалу. Статтею 124 Конституції України встановлено, що судові рішення є правозастосовчими актами і обов'язковими до виконання на всій території України [1]. Однак навіть це не гарантує їх належного виконання. Стан ефективності роботи виконавчої служби знаходиться на дуже низькому рівні у першу чергу через існуючі в Україні системні проблеми як у законодавстві, так і у правозастосовній практиці, відсутність нерозривної взаємодії суду та державних виконавців протягом усього періоду виконання рішення. Нині в Україні виконуються, за різними оцінками, від 2 до 25 відсотків судових рішень. Україна посідає перше місце за кількістю справ, які знаходяться на розгляді в ЄСПЛ з підстав несвоєчасного виконання рішень національних судів [2, с. 14].

Пілотним рішенням ЄСПЛ у справі «Іванов проти України» визнано невиконання рішень національних судових органів в Україні структурною

проблемою, яка залишається невирішеною, у зв'язку з чим сторони, права яких порушені, не мають ефективних засобів правового захисту [3]. З огляду на те, що вищезгадане рішення залишається не виконаним, а системна проблема невиконання рішень національних судів не вирішеною, Велика Палата ЄСПЛ рішенням у справі «Бурмич та інші проти України» виключила зі списку заяв, що підлягають розгляду, 12 143 заяви проти України, які стосуються невиконання рішень національних судів, і передала до Комітету Міністрів Ради Європи з метою їх оброблення в рамках заходів загального характеру, які повинна вжити Україна під наглядом цього органу. Затримання виконання судового рішення може бути виправданим лише за виняткових обставин, проте таке затримання не може бути настільки тривалим, аби була знищена сама сутність того права, яке захищається ч. 1 ст. 6 ЄКПЛ [4]. ЄСПЛ у справах зазначає, що без остаточного виконання судового рішення право на доступ до правосуддя було б ілюзорним, конституційні гарантії громадян у цьому разі зводяться нанівець, а прийняття справедливого правосудного рішення повністю втрачає свою значущість та силу [5; 6].

У Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи «Виконання рішень ЄСПЛ» № 1787 (2011) від 26.01.2011 р. із серйозним занепокоєнням зазначається, що в Україні продовжують існувати основні системні недоліки, які спричиняють чимало випадків порушення Конвенції, що повторюються, і які серйозно підривають верховенство права. Ці проблеми пов'язані, зокрема, із хронічним невиконанням рішень національних судів [7].

Обов'язковість рішень суду віднесено до основних засад судочинства, оскільки вони мають спеціальний правовий статус, процедуру ухвалення, забезпечувану судом системою гарантій. Неможливість виконання рішення суду зводить нанівець реалізацію права на судовий захист.

Фактичне виконання рішень не тільки поновлює порушені права фізичних та юридичних осіб, а й сприяє зміцненню законності і правопорядку в суспільстві, є відображенням якості функціонування всього механізму правового регулювання суспільних відносин.

Прагнення України до членства в ЄС та обрання європейського вектору розвитку держави та стандартів здійснення правосуддя зумовили необхідність комплексного реформування цивільного процесуального законодавства, в тому числі і в частині підвищення ефективності виконання судових рішень. Реформою органів системи виконання, розпочатою в минулому році в Україні, запроваджено змішану систему примусового виконання рішень та введено інститут приватних виконавців, що викликало потребу в реформуванні державної системи примусового виконання, основних засад процесу виконавчого провадження. З метою підвищення ефективності діяльності органів та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень, 2 червня 2017 р. Верховною Радою України прийнято два закони України «Про виконавче провадження» та «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [8; 9], якими запроваджено чимало змін у систему примусового

виконання рішень, основною метою яких є усунення недоліків та перепон, що виникають у процесі примусового виконання судових рішень, захист прав та інтересів стягувачів у виконавчому провадженні, посилення відповідальності недобросовісних боржників, розвантаження державних виконавців органів державної виконавчої служби.

Міністерством юстиції України 7 червня 2017 р. запущено загальнонаціональний проект «Я маю право», у якому створено окремий напрямок, присвячений виконавчому провадженню з назвою «Я маю право на виконання рішення суду». Окрема увага в рамках цього напрямку приділена популяризації добровільного виконання судових рішень. Планується проведення заходів, спрямованих на збільшення прозорості роботи органів примусового виконання рішень, як-от: створення інтерактивної онлайн-мапи системи державної виконавчої служби з оперативними даними показників роботи кожного відділу, звітування про роботу державної виконавчої служби перед ЗМІ та громадськістю, створення сервісних центрів державної виконавчої служби, запуск системи перевірки якості надання послуг в органах державної виконавчої служби та ін.

До найбільш значимих новел примусового виконання судових рішень можна віднести: По-перше, перехід до змішаної системи виконання рішень та запровадження поряд із державними виконавцями інституту приватних виконавців, які наділені всім спектром повноважень державних виконавців, окрім обмежень щодо деяких категорій справ (наприклад, де стягувачем або боржником є держава, рішення адміністративних судів, рішень про виселення та вселення фізичних осіб, рішень, за якими боржниками є діти або фізичні особи, визнані недієздатними чи цивільна дієздатність осіб яких обмежена та ін.).

Діяльність приватних виконавців характеризується досить позитивно, ефективність їх роботи значно вища, ніж державних. Звичайно, суттєвого розвантаження державної виконавчої служби поки не відбулося, оскільки станом на кінець 2017 р. 945 кандидатів у приватні виконавці пройшли навчання, із яких успішно склали іспити 123 претенденти, та тільки 80 приватних виконавців вже внесено до відповідного реєстру і які почали працювати [10]. Однак міністр юстиції України стверджує: «Якщо наступного року заявиться ще 1 тис. приватних виконавців, то вони вже можуть скласти серйозну конкуренцію державним, яких нараховується до 4 тис. А це може стати проривом у досягненні поставленої мети – за 5 років вийти на середньоєвропейський рівень виконання судових рішень, який становить 50–70 %» [11].

Проблемними питаннями реформування виконавчого провадження є й відсутність єдиної позиції щодо підпорядкованості та правового статусу приватних виконавців. Відсутня чітка позиція стосовно кінцевої форми системи примусового виконання судових рішень, чи вона буде змішана, чи поступово відбудеться повний перехід до системи приватних виконавців, чи можливо залишиться нинішній «експериментальний» стан справ.

Існують різні погляди на систему як державного, так і приватного виконання рішень серед науковців та практиків. Поділяємо думку Василя Бонтлаба,

що формування інституту приватних виконавців сприятиме підвищенню рівня виконання рішень юрисдикційних органів у цивільних справах, розвантажить органи державної виконавчої служби (що створить об'єктивні передумови для більш ефективної роботи державних виконавців), зменшить рівень корупції в органах виконавчої служби (оскільки монополія державного виконання буде порушена альтернативними суб'єктами виконавчого процесу), довіра до органів судової влади зростатиме, а прийняте судове рішення матиме більш прогнозовані, реалістичні наслідки для сторін цивільної справи, що сприятиме формуванню в Україні громадянського суспільства, правової держави [12, с. 6].

Безумовно, кардинальні зміни в системі примусового виконання судових рішень потребують поступового прийняття та перегляду нормативно-правової бази в галузі виконавчого провадження, основними орієнтирами яких повинні бути: підвищення ефективності виконавчої діяльності органів та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень, удосконалення єдиного механізму функціонування системи органів виконання судових рішень, визначення балансу між захистом прав стягувачів і боржників, упровадження в дію стандартів справедливості виконавчого провадження та запровадження дієвих стимулів добровільного виконання судових рішень, заходів впливу на недобросовісних боржників, удосконалення зручності і взаємосумісності інформаційних систем, з якими безпосередньо пов'язаний виконавчий процес, підвищення рівня інформованості громадськості та відкритість діяльності органів виконання.

Другою новелою примусового виконання рішень стало скасування строків добровільного виконання судових рішень боржником. Відтепер примусове виконання рішення починається з дня відкриття виконавчого провадження. До прийняття нової редакції Закону України «Про виконавче провадження» [13] державний виконавець визначав строк добровільного виконання боржником рішення до 7 днів (у разі виконання рішення про примусове виселення боржника – до 15 днів).

Нововведення є досить спірним, оскільки добросовісний боржник фактично позбавлений права виконати рішення добровільно, не сплачуючи виконавчого збору. Піддаючи критиці це положення, О. Кузь зазначає, що не надання боржнику строку для добровільного виконання рішення може взагалі знищити в добросовісного боржника намір на самостійне виконання рішення. Скасування можливості добровільного виконання рішення з одночасним покладенням на боржника додаткових фінансових витрат може викликати зворотній ефект, адже знищується стимул для добровільного виконання рішення [14].

Третім суттєвим нововведенням стало поглиблення інформаційного забезпечення процесу примусового виконання, а саме – запровадження автоматизованої системи виконавчого провадження (далі АСВП), у якій передбачені реєстрація виконавчих документів, документів виконавчого процесу та фіксування виконавчих дій.

АСВП передбачено також формування Єдиного реєстру боржників, інформація в якому є відкритою та розміщується на офіційному сайті Міністерства

юстиції України. Статтею 9 Закону України «Про виконавче провадження» на нотаріусів та осіб, які здійснюють реєстрацію майна, покладено обов'язок повідомляти органи виконавчої служби про майно, щодо якого звернулася до них особа, яка внесена до Єдиного реєстру боржників, та відмовити у вчиненні нотаріальних дій, навіть у разі відсутності накладення арешту на майно. Укладення правочину щодо цього майна, що призвело до неможливості задоволення вимог стягувача, є підставою для визнання такого правочину недійсним [8].

Уключення відомостей про боржника до Єдиного реєстру боржників здійснюється одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження, а виключення – із винесенням постанови про закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа стягувачу або до суду в день установлення виконавцем факту відсутності заборгованості за виконавчими документами про стягнення періодичних платежів.

Четвертою новелою є зобов'язання стягувача перед поданням заяви про відкриття виконавчого провадження сплатити авансовий внесок у розмірі та з урахуванням винятків в установлених законодавством залежно від характеру спору, стягувача та боржника. На нашу думку, нововведення є досить не однозначним, оскільки, урахуовуючи низьку ефективність роботи органів виконання, покладення на стягувача додаткових витрат не можна вважати виваженим кроком на шляху реформування галузі виконавчого провадження.

Не можна не відзначити зміни в напрямку збільшення обов'язків боржників, серед яких допуск в установленому законом порядку виконавця до житла та інших володінь, що належать йому, або якими він користується, для проведення виконавчих дій – надання пояснень за фактами невиконання рішень або законних вимог виконавця чи іншого порушення вимог законодавства про виконавче провадження; установлення у спорах майнового характеру обов'язку боржника подати декларацію про його доходи та майно, про що виконавець зазначає в постанові про відкриття виконавчого провадження; повідомлення виконавця про зміну відомостей, зазначених в декларації про доходи та майно боржника, не пізніше наступного робочого дня з дня виникнення відповідних обставин.

Погоджуємося з думкою Н. Коваленко щодо спірності ефективності останніх двох нововведень на стадії примусового виконання рішень, а не на стадії судового розгляду справи [15].

Серед **інших змін** необхідно зазначити про: збільшення строку пред'явлення виконавчого документа до примусового виконання від одного до трьох років, окрім виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган, що можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців; наділення виконавців новим повноваженням – складання протоколів про адміністративне правопорушення за невиконання законних вимог виконавця та порушення вимог Закону України «Про виконавче провадження»; внесення деяких змін і у сам процес виконавчого провадження, наприклад, щодо майна, на яке не може бути звернено стягнення за виконавчими документами,

можливості передачі виконавчого документа, випадків та підстав повернення виконавчого документа стягувачу тощо.

У березні 2018 р. Кабінет Міністрів України виніс на розгляд Верховної Ради комплексний законопроект, підготовлений Міністерством юстиції, яким планується внести зміни до Законів України «Про виконавче провадження» та «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», у якому будуть ураховані думки та пропозиції професійної спільноти приватних виконавців [16]. Проектом Закону пропонується удосконалити процедуру здійснення примусового виконання рішень органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями, усунути деякі колізії в законодавстві.

Висновки. Ефективність системи виконання судових рішень є і науковим, і прикладним завданням, без вирішення якого неможливо забезпечити ні конституційні, ні міжнародно-правові гарантії доступу до правосуддя, а належний рівень організації виконавчого провадження сприяє підвищенню довіри до судової влади, її ефективності та дії права в цілому. Завдання суду не обмежується ухваленням судових рішень. Після набрання законної сили судовим рішенням на суд покладаються повноваження щодо вирішення процесуальних питань, пов'язаних з його виконанням, та здійсненням судового контролю за виконавчим провадженням, належною реалізацією посадовими особами власних повноважень під час виконання ними рішень суду з кінцевою метою його реального та своєчасного виконання.

Список літератури:

1. Конституція України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 18.07.2018).
2. Гончаренко Є. Переваги та недоліки запровадження інституту приватних виконавців в Україні. *Юридична газета*. 2016. № 16 (514). С. 14–15.
3. Рішення ЄСПЛ Іванов проти України від 15 жовтня 2010 р., заява № 40450/04. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_479/page2 (дата звернення: 18.07.2018).
4. Комаров В. В., Бігун В. А., Баранкова В. В. Курс цивільного процесу : підручник. Харків : Право, 2011. 1352 с.
5. Рішення Європейського суду з прав людини від 20 липня 2004 р., заява № 60750/00. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/980_226/print1442832375436564 (дата звернення 29.08.2018).
6. Рішення Європейського суду з прав людини від 7 травня 2002 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/980_045/print1442832375436564 (дата звернення 29.08.2018).
7. Резолюція Парламентської асамблеї Ради Європи «Виконання рішень ЄСПЛ» № 1787 (2011) від 26 січня 2011 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/mpz2/docs/1188_rez_1787.htm (дата звернення: 20.07.2018).
8. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19> (дата звернення: 20.07.2018).
9. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19> (дата звернення: 20.07.2018).
10. Міністерство юстиції. Результати роботи виконавчої служби у 2017 році та плани на поточний рік. URL: http://zib.com.ua/ua/131113-privatni_vikonavci_pracyuyut_shvidshe_za_derzhavnih_ministr.html (дата звернення: 26.07.2018).

11. Закон і бізнес. Приватні виконавці працюють швидше за державних, – міністр. URL: http://zib.com.ua/ua/131113-privatni_vikonavci_pracyuyut_shvidshe_za_derzhavnih_ministr.html (дата звернення: 16.07.2018).
12. Бонтлаб В. Новели правового регулювання виконання судових рішень у цивільному судочинстві України. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 8. С. 4–9.
13. Про виконавче провадження: Закон України від 21.04.1999 р. № 606-XIV. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6BQ00I.html (дата звернення 01.08.2018).
14. Кузь А. Новеллы исполнительного производства (часть первая). ЮРЛИГА. URL: http://jurliga.ligazakon.ua/blogs_article/600.htm (дата звернення: 03.09.201).
15. Коваленко Н. Новели примусового виконання рішень: більше діла, менше слів. ЛІГА. Блоги. URL: <http://blog.liga.net/user/nkovalko/article/27151> (дата звернення: 03.09.201).
16. Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо примусового виконання судових рішень і рішень інших органів»: від 26.03.2018 р. № 8198. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6BQ00I.html (дата звернення 27.07.2018).

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].
2. Honcharenko, Ye. (2016). Perevahy ta nedoliky zaprovadzhennia instytutu pryvatnykh vykonavtsiv v Ukraini. *Yurydychna hazeta, issue 16 (514), 14–15* [in Ukrainian].
3. Rishennia YeSPL Ivanov proty Ukrainy vid 15 zhovtnia 2010 r., zaiava № 40450/04. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_479/page2.
4. Komarov, V.V., Bihun, V.A., Barankova, V.V. (2011). Kurs tsyvilnoho protsesu. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
5. Rishennia Yevropeiskoho sudu z prav liudyny vid 20 lypnia 2004 r., zaiava № 60750/00. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/980_226/print1442832375436564.
6. Rishennia Yevropeiskoho sudu z prav liudyny vid 7 travnia 2002 r. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/980_045/print1442832375436564.
7. Rezoliutsiia Parlamentskoi asamblei Rady Yevropy «Vykonannia rishen YeSPL» № 1787 (2011) vid 26 sichnia 2011 r. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/mpz2/docs/1188_rez_1787.htm.
8. Pro vykonavche provadzhennia: Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 r. № 1404-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>.
9. Pro orhany ta osib, yaki zdiisniuiut prymusove vykonannia sudovykh rishen i rishen inshykh orhaniv: Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 r. № 1403-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19>.
10. Ministerstvo yustytysii. Rezultaty roboty vykonavchoi sluzhby u 2017 rotsi ta plany na potochnyi rik. URL: http://zib.com.ua/ua/131113-privatni_vikonavci_pracyuyut_shvidshe_za_derzhavnih_ministr.html.
11. Закон і бізнес. Приватні виконавці працюють швидше за державних, – міністр. URL: http://zib.com.ua/ua/131113-privatni_vikonavci_pracyuyut_shvidshe_za_derzhavnih_ministr.html [in Ukrainian].
12. Bontlab, V. (2016). Novely pravovoho rehuliuвання vykonannia sudovykh rishen u tsyvilnomu sudochynstvi Ukrainy. *Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i pravo*, 8, 4–9 [in Ukrainian].
13. Pro vykonavche provadzhennia: Zakon Ukrainy vid 21.04.1999 r. № 606-XIV. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6BQ00I.html.
14. Kuz, A. Novelly yspolnytelnoho proyzvodstva (chast pervaia). *YuRLYHA*. URL: http://jurliga.ligazakon.ua/blogs_article/600.htm [in Russian].
15. Kovalenko, N. Novely prymusovoho vykonannia rishen: bilshe dila, menshe sliv. LIHA. Blohy. URL: <http://blog.liga.net/user/nkovalko/article/27151> [in Ukrainian].
16. Proekt Zakonu Ukrainy «Pro vnesennia zmin do deiakykh zakoniv Ukrainy shchodo prymusovoho vykonannia sudovykh rishen i rishen inshykh orhaniv»: vid 26.03.2018 r. № 8198. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH6BQ00I.html. —

Лымар І. В., Postgraduate student, Yaroslav Mudryi National Law University, Ukraine, Kharkiv.
e-mail : 0664052710@ukr.net ; ORCID 0000-0002-2481-4899

Reform of enforcement system: preconditions and perspectives of development

This article deals with problems of enforcement effectiveness and searches of optimal models of enforcement proceedings developing. The author analyzes the present state of enforcement proceedings developing in Ukraine, studies the main stories of legislation in enforcement of judgments in civil justice of Ukraine, changes in the organization of the work of the state executive service bodies, introduction of foreign access and adaptation of the procedure of enforcement of judgments to European standards that affect on the interaction between judicial authorities and authorities of enforcement of judgments. The stories of the civil procedural legislation in the enforcement proceedings are considered in connection with the entry into force of anew Criminal Code of Ukraine, the Law of Ukraine "On Enforcement Proceedings", "On the bodies and persons engaged in the enforcement of judgments and decisions of other bodies" and other legislative documents in the framework of judicial reform. The positive assessment of the introduction of the private performers' institution and recommendations on the effectiveness of the new legislation realization in enforcement of judgments in civil justice are given. The purpose and objectives of the study is an analysis of the application effectiveness of normative principles in enforcement proceedings; study of stories, advantages and disadvantages of the institute functioning of enforcement proceedings in Ukraine; justification of theoretical-methodological models of enforcement proceedings as a procedure of the civilization process; improvement of civil legal regulation mechanism in enforcement of judgments. The object of the study is the novations of the enforcement of judgments institute in Ukraine, their features and ways of improvement. The subject of the study is certain aspects of the mechanism of the enforcement of judgments, ensuring proper protection of the rights, freedoms and legitimate interests of the enforcement proceedings participants, stories of enforcement proceedings and their implementation in practice.

Keywords: enforcement proceedings; public performers; private performers; enforcement decisions; stories enforcement; disadvantages enforcement; a single electronic register of debtors; creditor; debtor; performer.

Надійшла до редколегії 28.09.2018 р.